

РЕШЕНИЕ

№ 9501

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **100** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Подадена е жалба от В. В. В., [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение №4332р74468/03.11.2023 г. на Началника на Отдел „Пътна полиция“ в СДВР при МВР, в частта, в която е отказано издаване на СУМПС по заявление с рег.№34341/20.09.2023 г. по отношение на категории „С1Е“, „СЕ“, „D“ „D1E“, и „DE“.

В жалбата се изложени мотиви, че жалбоподателят отговаря на всички изисквания на закона за издаване на свидетелство за управление на МПС за исканите категории. Посочва се, че решението, в частта, в която се обжалва, поражда противоречие с чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, касаещо обичайното пребиваване на лице, като се изложени подробни мотиви в тази насока.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът чрез упълномощения си представител изразява писмено становище, че жалбата е неоснователна и недоказана. Иска се потвърждаване на решението по изложените в него мотиви и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установена следното:

С обжалваното решение, издадено от комисар Н. К. - Началник на отдел “Пътна полиция” в Столична дирекция на вътрешните работи, по заявление на жалбоподателя

№ 34341/20.09.2022г., за издаване на документ свидетелство за управление на МПС (подмяна замяна за немско СУМПС) е постановен отказ да се издаде искания документ по отношение на категории „С1Е“, „СЕ“, „D“ „D1Е“, и „DE“.

Констатирано е следното: На 20.09.2022 г. в отдел “Пътна полиция” при СДВР, [населено място], на гише № 29 пред системен оператор С. Л., жалбоподателят В. В. В. е подал заявление за подмяна на немско свидетелство за управление на моторно превозно средство № А3403757273, издадено от Република Германия на 22.04.2022 г., валидно до 21.04.2027 г.

Със заявлението е подаден и комплект от документи съгласно чл. 17, ал. 3 от Наредба I-157/01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

Отправено е запитване до немския компетентен орган по издаване на СУМПС на Федерална Република Германия и на 16.10.2023 г. в ОПП СДВР е постъпил отговор, според който В. В. В. е завършил ускорени курсове и успешно е издържал изпити, като е придобил на дата 12.04.2022 г. категория „С1“, „С“, „С1Е“ и „ СЕ“ и на 10.05.2022 г. е придобил категория „D1“, „D“, „D1Е“ и „DE“.

За да постанови процесното решение, АО е стигнал до заключение, че съгласно националното законодателство на Република България, В. В. В. не притежава необходимия стаж, като водач за придобиване на права за управление на моторни превозни средства от категория „D“, „DE“ и за категория „СЕ“.

Описаните в решението факти непротиворечиво и категорично се установяват от представените по делото документи от административната преписка.

При така установените обстоятелства, съдът намира от правна страна следното:

Подадена е жалба при спазване на предвидените в разпоредбата на чл.149 от АПК срокове, приложими по отношение на процесния административен акт. Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Решението е връчено на жалбоподателя на 20.11.2023 г. и обжалвано в срок, предвид на което, съдът намира жалбата за процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на законоустановения срок за съдебно обжалване.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл.50, ал.1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство, като съгласно чл.51, ал.1 от ЗБЛД, то се издава от органите на МВР на лица при условия и по ред, определен с акт на МС.

Съгласно чл.159, ал.1, т.1 от ЗДвП, Министърът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредбата). Според разпоредбата на чл.4, ал.1 от Наредбата, свидетелство за управление на МПС се издава от звената „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР),

според постоянния адрес на лицето. В случая постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място], видно от сезиращата съда жалба, поради което компетентен да издаде исканото свидетелство, съответно отказа да се издаде такова, е началникът на сектор „Пътна полиция“ при СДВР. Ето защо, обжалваното решение се явява издадено от компетентен орган – Началник сектор „Пътна полиция“ при СДВР, в кръга на неговите правомощия.

Решението, в обжалваната му част, е издадено в писмена форма, като съдържа всички съществени реквизити, предвидени в нормата на чл.59, ал.2 от АПК. Описани са установените факти, посочени са правните основания на които се основава отказа. Доказателствата по административната преписка подкрепят фактите, описани в обжалваното решение.

При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до накърняване на правото на защита. На жалбоподателя е дадена възможност да представи документите, с които разполага. Обжалваният акт му е връчен и той е упражнил правото си на жалба.

Обжалваното решение съответства и на материалния закон.

Съгласно чл. 12 от Наредбата, свидетелство за управление на МПС се издава при:

1. първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС от определена категория;
2. придобиване на правоспособност за управление на МПС от нова категория;
3. възстановяване на правоспособност поради отнемане на контролните точки;
4. подмяна на стар образец свидетелство за управление с нов;
5. подмяна поради изтичане срока на валидност;
6. подмяна поради промяна в данните на водача;
7. издаване на дубликат;
8. подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление;
9. подмяна при възстановяване на правоспособност поради отказ от категории.

В процесния случай, жалбоподателят е подал заявление за подмяна на немско свидетелство за управление на МПС, с нанесени категории в него, както следва:

1. Кат. „АМ“ с код 70 на база българско СУМПС.
2. Кат. „В“ с код 70 на база българско СУМПС.
3. Кат. „Е“ с код 70 на база българско СУМПС.
4. Кат. „С1“ придобита в Република Германия на дата 12.04.2022 г.
5. Кат. „С“ придобита в Република Германия на дата 12.04.2022 г.
6. Кат. „С1Е“ придобита в Република Германия на дата 12.04.2022 г.
7. Кат. „СЕ“ придобита в Република Германия на дата 12.04.2022 г.
8. Кат. „D1“ придобита в Република Германия на дата 10.05.2022 г.
9. Кат. „D“ придобита в Република Германия на дата 10.05.2022 г.
10. Кат. „D1Е“ придобита в Република Германия на дата 10.05.2022 г.
11. Кат. „DE“ придобита в Република Германия на дата 10.05.2022 г.

Съгласно Закона за движение по пътищата(ЗДВП), издаването на свидетелства за управление на превозно средство относно категории „С1“, „С“, „D1“ и „D“ се издават само на водачи, които вече имат право да управляват моторни превозни средства от категория „В“. Свидетелства за категории „ВЕ“, „С1Е“, „СЕ“, „D1Е“ и „DE“ се издават само на водачи, които вече имат право да управляват моторни превозни средства, съответно от категории „В“, „С1“, „С“, „D1“ и „D“.

Съгласно европейското законодателство, чл. 6, т. 1 от Директива 2006/126/ЕС от 20

декември 2006 година касае етапи и еквивалентност между категориите. Директива 2006/126/ЕС от 20 декември 2006 година е обвързващ правен акт с общо приложение, но е необходимо Република България да е транспонира тази европейска директива, като държава член на Европейския съюз така, че да стане част от националното законодателство, включен в конкретен закон, а именно в Закона за движението по пътищата, което към момента не е сторено.

Съгласно законодателството на Република България, ЗДвП регламентира различни условия за издаване на категориите и подкатегиите „С1Е“, „СЕ“, „D1E“, „D“ и „DE“ относно моторните превозни средства.

За да постанови процесното решение, АО се е аргументирал с чл.154, ал.2 от ЗДвП, а именно, че за управление на моторни превозни средства:

- от категория „D“ може да се обучават само водачи с права за управление на моторни превозни средства от категория „С“ или категория „Тгб“ и със стаж, като водачи с тези права не по-малко от 2 години или от категория „D1“ и със стаж, като водачи с тези права не по-малко от една година.

- за управление на моторни превозни средства от категории „D1“ и „СЕ“ може да се обучават само водачи с права за управление на моторно превозно средство от категория „С“ и със стаж като водачи с тези права не по-малко от една година.

Съгласно ЗДвП, стажът като водачи на МПС се зачита от датата на връчване на свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория, която е необходима за придобиване на по-висока категория. Видно от представеното по делото немско свидетелство на жалбоподателя, същият е придобил „С1Е“, „СЕ“, „D“, „D1E“, и „DE“ на дати 12.04.2022 г. и 10.05.2022 г., т.е не е изтекъл необходимият срок от придобиване на категория „С“ и съгласно националното законодателство В. В. не притежава необходимия стаж като водач за придобиване на права за управление на МПС от категория „D“, „DE“ и СЕ“.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че решението в частта, в която се обжалва, поражда противоречие с чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, касаещо обичайното пребиваване на лице, тъй като видно от съдържанието на решението, мотивите за отказ са на друго правно основание.

Предвид изложеното, обжалваният административен акт, като законосъобразен и издаден в съответствие с материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърден.

При този изход на спора, искането на представителя на ответната страна за определяне на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Същото следва да бъде определено в минимален размер полза на СДВР.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на В. В. В., [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение №4332р74468/03.11.2023 г. на Началника на Отдел „Пътна полиция“ в СДВР при МВР, в частта, в която е отказано издаване на СУМПС по заявление с рег.№34341/20.09.2023 г. по отношение на категории „С1Е“, „СЕ“, „D“, „D1E“, и „DE“.

ОСЪЖДА В. В. В., да заплати на СДВР сумата 100 (сто) лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.